

PROČ KRISTUS JEŠTĚ NEPŘIŠEL?

Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. (2Pt 3:9)

1. čtení: Matouš 25:31-46

Hlavní čtení: 2. Petrova 3:1-15

ÚVOD: NESNÁŠÍM ČEKÁNÍ!

Milí bratři, milé sestry,

Britové prý velice rádi stojí ve frontě na cokoli. Je to jejich národní sport: Čekání v řadě. Říká se tomu „queuing“. Někteří lidé si z nich tropí legraci. Tvrdí, že Britové dokážou dokonce tvořit fronty na frontu. Jinými slovy: Stojí v řadě na to, aby mohli vytvořit další frontu.

No, to nás Čechy moc nebaví. Troufám si tvrdit, že to přímo nesnášíme: Stát někde ve frontě. Čekat, až se na nás dostane řada. Kdykoli musíme někde vystát frontu, máme pocit, že zestárneme nejméně o 150 let. Nebo se cítíme jako kukuřice, ze které se v hrnci dělá popcorn. Ve frontách pukáme vzteky. Ať už je to s vozíčkem v Kauflandu, nebo v autě na dálnici, nebo s občankou a pořadovým lístečkem na úřadě, nebo s kartičkou pojištěnce u lékaře.

Týden poté, co mě propustili z nemocnice, jsem měl jet do Kyjova na kontrolu. Byl jsem moc rád, že se svezla se mnou s. Grabcová, protože jsem se v autě necítil ještě úplně jistý. Do nemocnice jsem přišel v 7.50 h, protože mi řekli, abych se dostavil na osmou hodinu. Celý proces kontroly jsem tipoval na hodinu a půl. Takže když odbila desátá hodina, byl jsem už značně nervózní. Mimo jiné proto, že s. Grabcová měla už dávno všechno vyřízené a čekala na mě, až pojedeme domů. Za další půlhodinu jsem úplně zoufalý volal s. Grabcové, že jsem pořád v čekárně. A že s tím vůbec nic neudělám. Ona se tedy rozhodla jít na vlak. Já jsem přišel na řadu v 11.15 h. A o půl dvanácté jsem opouštěl areál nemocnice. Pro s. Grabcovou jsem nakonec dojel na vlakové nádraží. Ona už sice měla koupený lístek, ale vlakem neodjela, protože ten měl – hádejte, co? – zpoždění. Aby bylo jasno: V žádném případě si nestěžuji na nemocnici. Jak bych mohl?! Postavili mě tam znovu na nohy! A mají to v posledních měsících opravdu velice náročné. Jen chci vylíčit, jak moc já sám nesnáším čekání. Jak špatně zvládám, když se něco z mého pohledu zpozdí nebo zadrhne. Jak jsem zoufalý nebo vytočený, když se něco nehýbe rychle kupředu. Když něco nešlape tak, jak podle mě samotného šlapat má.

I. JEŽÍŠ KRISTUS NEPŘIŠEL HNED

Něco podobného prožívali první křesťané. Ne samozřejmě v nemocnici, ani na dálnici, ani v Kauflandu. Oni těžce prožívali zpoždění Ježíše Krista. Oni velice špatně snášeli tu neočekávanou nespolehlivost z Boží strany. Vždyť oni vyhlíželi Ježíše Krista, který po svém nanebevstoupení měl opět přijít, tentokrát ve slávě a v moci. Čekali, že se vzkříšený Kristus chopí vlády nad celým světem. A byli přesvědčeni o tom, že to nebude dlouho trvat. Že Pán Ježíš přijde brzy. Tak jako po jaru přichází léto, po vzkříšení Ježíše bezprostředně nastane všeobecné vzkříšení, záchrana všech Kristových věrných. Nastolení Božího království v plné parádě. A na to se první křesťané těšili tak, jako se děti těší na Vánoce. Nemohli se dočkat. No, na jednu stranu Ježíš svým učedníkům na rozloučenou řekl:

- *Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci. (Sk 1:7)*

Tedy: *Já vám neřeknu, kdy znovu přijdu.*

Na druhou stranu z Nového zákona slyšíme často, že Kristus přijde brzy. On sám to říká třeba v knize Zjevení. Je to předposlední verš celé Bible:

- *Ten, od něhož je to svědectví, praví: "Ano, přijdu brzo." Amen, přijď, Pane Ježíši! (Zj 22:20)*

Jak obrovské to pak muselo být zklamání, když Ježíš nepřicházel! První křesťané začali jeden po druhém umírat. Odcházeli z tohoto světa. A Kristus pořád nepřicházel. Jaké rozčarování muselo opanovat mnohé věřící! Jaká úzkost! A s tím ruku v ruce ztráta naděje v druhý Kristův příchod. Oslabení víry, že Pán Ježíš vůbec někdy znovu přijde. Není tedy ani divu, že se v církvi objevili pochybovači – podle Petra „posměvači“ – kteří říkali:

- *Kde je ten jeho druhý příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.*

II. KRISTUS NEPŘIŠEL HNED, PROTOŽE BŮH JINAK POČÍTÁ ČAS

Bratři a sestry, tato námitka se nedá jen tak shodit ze stolu. Na to je příliš závažná. I Petr se s tou prodlevou Ježíšova příchodu musí nějak vyrovnat. Vždyť druhý, slavný a mocný Kristův příchod – to není jeden bod křesťanské víry stojící vedle mnoha dalších. To není žádný podřadný věroučný článek, kterého by se církev klidně mohla vzdát. *Sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé:* To je stěžejní výrok křesťanské víry. Výrok, který má obrovskou, masivní podporu v celém Novém zákoně. Jen uvažte: 25 knih Nového zákona z celkových 27 mluví o tom, že Kristus znovu přijde. Ty zbylé dva, list Filemonovi a 3. list Janův, jsou tak kraťoučkové, že se tam toto téma prostě nevešlo. Ve 260 kapitolách Nového zákona najdeme zhruba 300 pasáží, které dosvědčují, že se náš Pán vrátí k nám. A některé novozákonné texty, jako třeba kniha Zjevení, nebo oba Pavlovy listy do Tesaloniky, mají dokonce Ježíšův druhý příchod za hlavní téma.

Apoštol Pavel píše v 1. listu Korintským 15 svůj nejdelší souvislý text o Ježíšově vzkříšení. Začíná tím, že byl Ježíš vzkříšen. A čím končí? Že Kristus znovu přijde a my všichni budeme vzkříšeni k novému životu.

- ⁵¹ *Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, ⁵² naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živi proměněni.* (1K 15:51-52)

Vždyť co by nám prospělo Kristovo vzkříšení, kdyby nás nechal dál osamocené, napospas silám zla? Co by nám prospělo, kdybychom neočekávali totéž vzkříšení i pro nás, pro Kristovu církev? Zmrtvýchvstání Ježíše Krista oslavujeme hlavně proto, že očekáváme všeobecné vzkříšení. Tedy jinými slovy: Pokud Kristus nehodlá přijít a nastolit své věčné království, pak je naše víra marná. Zbytečná. Není k ničemu.

Apoštol Petr tedy nebere na lehkou váhu námitky těch posměvačů, kteří tvrdí, že Kristus už nepříjde. Vždyť každodenní zkušenost jejich námitkám hraje do karet. Apoštol tedy začíná argumentovat. A my se na jeho dva argumenty víry podíváme blíže. Tím prvním je rozdílnost, mimoběžnost našeho vnímání času a Božího vnímání času. Petr říká:

- *Jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.*

To si vypůjčuje z Žalmu 90, kterým jsme dnes zahájili bohoslužby.

- *Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka.*“ (Ž 90:4)

Vyděme z toho, že i my lidé vnímáme čas různým způsobem. Na měření času máme sice universální a všeobecně přijímané jednotky: Sekundy, minuty, hodiny, dny, roky. Ale na druhou stranu, každému z nás ubíhá čas jinou rychlostí. Jinak ubíhá čas nemocnému na lůžku a jinak zdravému člověku při nějaké práci či zábavě. Jinak dítěti a jinak starci. Jinak tomu, kdo se trápí a jinak tomu, kdo zrovna prožívá radost. Jinak tomu, kdo na něco pěkného čeká. A jinak tomu, kdo ty hezké okamžiky zrovna prožívá. Jeden nemůže vydržet tu stojatost času, že se hodiny vůbec nehýbou. A jinému je líto, že to všechno tak rychle ubíhá, že ten čas tak letí.

A stejně nesouměrné, neporovnatelné je vnímání času člověkem a vnímání času Bohem. Bůh, stvořitel člověka, stvořitel vesmíru, stvořitel času, prožívá čas jinak než my.

Takže, milí křesťané: Vám se zdá, že Kristus dlouho nepříchází? Že už 2000 let nepříšel, a že to vypadá, jako by neměl přijít nikdy? Vám se tento článek víry jeví jako pohádka kvůli tomu, že se to ještě nenaplnilo? Zatímco církev vstupuje do 3. tisíciletí, Bůh možná stihl jen dvakrát mrknout okem, obrazně řečeno. Zatímco vám se může zdát tato doba čekání nesmírně dlouhá, z Božího pohledu se jedná jen o chvíličku, jen o momentíček.

III. KRISTUS NEPŘIŠEL HNED, PROTOŽE BŮH MÁ S NÁMI TRPĚLIVOST

Tak to byl Petrův úvodní výklad Kristova údajného zdržení. *Meškání*, jak překládají Kraličtí. Teď přichází na řadu druhý výklad. A ten je naprosto zásadní! Pozor na to, bratři a sestry: Pán nemešká! Nepodobá se zpomalenému filmu. Opak je pravdou! *To my, lidé, jsme pomalí*, říká Petr. *To my, lidé, jsme často jak zpomalený film. Meškáme. Zdržujeme. Nechce se nám totiž obrátit se k živému Bohu. Jsme pomalí v pokání.*

- *Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.*

Bůh nemešká. On naopak čeká na nás. Až dospějeme ke skutečnému obrácení. Až se přimkneme k našemu Spasiteli Ježíši Kristu celým naším srdcem. Až se v nás rozhoří skutečná touha jít v životě za ním, poslouchat ho, následovat ho. Na to Bůh čeká. A čeká trpělivě. On s námi totiž má velikou trpělivost. Je zajímavé slovo, ta „trpělivost“. Skrývá se v něm v češtině sloveso „trpět“. Slovo „trpět“ zřejmě původně znamenalo „ztuhnout“, „být nehybný“. Bůh tedy trpí nás s našimi nepravostmi. A svůj soud neustále odkládá. Bůh sebe sama drží v nehybnosti. Je záměrně strnulý. Dalo by se říct, že je ztuhlý. Protože kdyby se pohnul, celý vesmír by se rázem proměnil v prach a popel.

Bůh trpí všechno to zlé, co se na zemi děje. Trpí všechno, co neodpovídá jeho řádům. Trpí všechno, co je v rozporu s jeho přáním, s jeho vůlí. To všechno trpí z lásky k nám, lidem. Nechce všemu udělat přítrž předčasně. On totiž doufá, že se ještě mnozí lidé obrátí. Že ještě mnozí budou činit pokání. Přeje si, aby co nejmenší počet lidí propadnul jeho soudu při příchodu Ježíše Krista.

- *Nepřeje si, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.*

Tedy ještě jednou: Bůh není pomalý. To my, lidé, jsme pomalí, když dojde na pokání. Když se máme obrátit z živému Bohu. Ježíš Kristus neoddaluje svůj příchod a poslední soud. To my otálíme a oddalujeme náš příklon k němu, naše vyznání hříchů, přijetí, odpuštění a nový život v Ježíši Kristu. To je naprosté převrácení perspektivy, bratři a sestry! Pomalost, laxnost, lenost, zpozdilost – nic z toho není na straně Boží, ale na naší straně, na straně člověka. Dobrá zpráva je, že Bůh to všechno trpí. Trpí tu lidskou neochotu činit pokání. Prozatím to trpí, protože doufá, že ještě mnozí na poslední chvíli uniknou jeho soudu. A budou při příchodu Pána Ježíše Krista stát na jeho straně.

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti za to, že nám ve svém milosrdenství dáváš tento den navíc, abychom mohli činit pravé pokání. Pane, pokorně tě prosíme: Změň naše srdce. Dej, abychom přestali být zahleděni do sebe. Dej, abychom vzplanuli láskou k tobě a k lidem, kteří žijí okolo nás. Víme a vyznáváme, že jsme lidé hříšní. Že se nám nedaří vypořádat se s naším sobectvím a s naší pýchou. Ale také víme, že s tvou pomocí můžeme být tobě i lidem kolem nás zase o trochu blíž. Pane Ježíši, než se rozhodneš přijít znovu mezi nás ve slávě a moci, proměň ještě mnoho kamenných srdcí. Najdi a zachraň ještě mnoho ztracených lidí. Amen.